

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/117/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316219382
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1316219382.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobkyne: Q. H. , narodená dňa XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., A. č. XX, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Bratislava, Pribinova č. 25, zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, Bratislava, Kubániho č. 16, za ktorú koná JUDr. Andrea Cviková, o zaplatenie sumy 456,58 € s príslušenstvom, o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 19. septembra 2017, č.k. 24 Csp 49/2016-98, taktó

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 19. septembra 2017, č.k. 24 Csp 49/2016-98, vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 456,58 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 456,58 € od 4.2.2017 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, a vo výroku, ktorým žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania, **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobkyni **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 19.9.2017, č.k. 24 Csp 49/2016-98, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 456,58 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 456,58 € od 4.2.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšku žalobu zamietol; žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 5.12.2016, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 456,58 € s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ako aj určenia, že zmluvná podmienka uvedená v bode 6 zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 25.9.2014, a to poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu: 150,- €, je neprijateľná. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že na základe žiadosti jej žalovaný schválil úver vo výške 1.500,- € s ročnou úrokovou sadzbou 18,08 % a ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN) 25,84 %, pričom ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXX zo dňa 25.9.2014. V bode 6 zmluvy je uvedený poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,- € a nakoľko ide o súčasť formulára zmluvy, nebol s ňou tento poplatok individuálne dojednaný. Žalovaný jej v skutočnosti poskytol dňa 26.9.2014 úver len vo výške 1.350,- €. Podľa zmluvy o úvere a dohody o poskytnutí služieb mala žalovanému uhradiť celkovú sumu X.XXX,XX € (42 splátok x 81,99 €), doteraz na predmetnú zmluvu zaplatila sumu 1.806,58 €. Bezdôvodné obohatenie podľa § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka tak predstavuje rozdiel medzi uhradenými platbami vo výške 1.806,58 € a poukázanou výškou úveru 1.350,- €, t.j. sumu 456,58 €. Ďalej žalobkyňa uviedla, že za poplatok 150,- € jej žalovaný neposkytol reálne plnenie a chýbajúce protiplnenie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka ide preto o neprijateľnú podmienku a v tejto

súvislosti poukázala na rozsudky Krajského súdu v Prešove z roku 2015. Pri dohode o poskytovaní služieb namietala, že až v bode 7.1 je uvedená mesačná odplata za jej uzavretie vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru, zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Konkrétnu sumu si musí spotrebiteľ vypočítať sám a výsledkom je suma 1.451,52 €, pričom iba odplata za doplnkové služby predstavuje 107,52 % z poskytnutého úveru. Dohoda navyše neobsahuje presné určenie odplaty, ani prečo za rovnaké služby platí viac ten zákazník, ktorému je poskytnutý vyšší úver. V neposlednom rade ide o úžeru, lebo vzájomné plnenia sú v hrubom nepomere. Zo zmluvy o úvere nie je zrejmé, kedy nastáva konečná splatnosť úveru. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľ má byť už pri podpise zmluvy informovaný, v akých termínoch je dlh povinný plniť, vyžaduje sa časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru. Zmluva o úvere nemá ani ďalšiu zákonom požadovanú náležitosť, ktorou je správne uvedenie RPMN. Úver mala uhradiť v 42 mesačných splátkach po 81,99 €, čo spolu predstavuje sumu 3.443,58 € a potom RPMN je vo výške 88,15 %, ale v zmluve je nesprávne uvedená jej výška 25,84 %.

2. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 297 písm. b/ C.s.p., keď sporové strany súhlasili s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania; vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav. Na základe nepopretých tvrdení mal v zmysle § 151 ods. 1 C.s.p. za nesporný skutkový stav tvrdiť žalobkyňou a tento stav vyplynul aj z listinných dôkazov, ktoré strany predložili. Predmetom sporu bolo len právne posúdenie. Zmluvu o úvere považoval za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka. Žalovaný pri uzatváraní a plnení úverovej zmluvy konal v rámci svojej obchodnej činnosti, žalobkyňa - fyzická osoba nekonala ako podnikateľka, a preto ich treba považovať za dodávateľa a spotrebiteľa, úverovú zmluvu za spotrebiteľskú a poskytnutý úver za spotrebiteľský podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, na ktorý sa obe strany pri argumentácii odvolávali. Žalobkyňa bola spotrebiteľom a predmetom konania bola neprijateľnosť zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve a nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, a preto bol podľa § 19 písm. d/ C.s.p. na konanie príslušný, popri všeobecnom súde žalovaného, aj Okresný súd Bratislava III., v obvode ktorého má žalobkyňa adresu trvalého pobytu.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5, § 451 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 2, § 563 Občianskeho zákonníka, nariadením vlády č. 87/1995 Z.z., § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a dôvodil, že žalobe vyhovel v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia a v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky žalobu zamietol. K nároku žalobkyne o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky uviedol, že poplatok za poskytnutie úveru, či už vo výške 150,- € alebo v inej výške, nie je možné považovať za neprijateľnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Dohoda strán o výške poplatku, aj keď nebola so žalobkyňou dohodnutá individuálne, sama osebe nemôže spôsobovať nerovnováhu v právach a povinnostiach, z dôvodu ktorého sa stotožnil s obranou žalovaného, že právny inštitút neprijateľnej podmienky nie je na poplatok aplikovateľný. Žalobkyňa neuviedla dostatočné a presvedčivé argumenty, prečo a v čom poplatok nerovnováhu spôsobuje. Poplatok je bežnou súčasťou zmlúv o spotrebiteľských úveroch, v zmluve bol formulovaný jasne a zrozumiteľne. Rozhodnutia Krajského súdu v Prešove (napríklad sp.zn. 7 Co 307/2014 zo dňa 9.9.2015), na ktoré poukazovala žalobkyňa, sa netýkali neplatnosti alebo neprijateľnosti poplatku za úver, ale poplatkov za služby poskytované na základe dohody o poskytovaní služby. K nároku žalobkyne na zaplatenie bezdôvodného obohatenia poukázal na to, že ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) je náležitosť, ktorú musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Dohoda o poskytovaní služieb bola uzavretá súčasne so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, bola súčasťou zmluvy o úvere a preto musela byť odplata podľa tejto dohody zahrnutá do RPMN, ktorá je pre spotrebiteľa dôležitá, ak nie rozhodujúci údaj, z ktorého vychádza pri rozhodnutí uzavrieť zmluvu. Údaj o RPMN si spotrebiteľ môže pri uzatváraní porovnávať s priemernou hodnotou RPMN ostatných poskytovaných spotrebných úverov, keďže aj tento údaj je povinnou súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Skutočnosť, či dohoda o poskytovaní služieb bola uzavretá na osobitnom formulári, dojednaná individuálne alebo či bola alebo nebola podmienkou poskytnutia úveru, je irelevantná. Pokiaľ žalobkyňa uzavrela so žalovaným aj dohodu o poskytovaní služieb, bolo povinnosťou žalovaného zohľadniť túto skutočnosť a v zmluve výslovne uviesť, že v dôsledku poskytnutia doplnkových služieb je RPMN nie vo výške 25,84 %, ale v skutočnosti vo výške 88,15 %, hoci priemerná RPMN spotrebiteľských úverov je 44,06 %. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu (pravdepodobne žalovaného, poznámka odvolacieho súdu), že v čase uzavretia zmluvy sa do

výpočtu RPMN nezapočítavali také náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre uzavretie zmluvy, dokonca, že by započítanie týchto nákladov bolo v rozpore so zákonom. K takémuto záveru zo znenia § 2 písm. g/, i/ zákona o spotrebiteľských úveroch, platnom v čase uzavretia zmluvy, nemožno prísť žiadnym výkladom. Zdôraznil, že zrejším účelom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv a úverov je ochrana spotrebiteľa, nie ochrana dodávateľov a bánk. Zo znenia citovaných ustanovení zákona vyplýva, že do výpočtu RPMN sa majú zahrnúť všetky náklady, vrátane poplatkov akéhokoľvek druhu, aj náklady na doplnkové služby. Ďalší text tohto ustanovenia, na ktorý sa odvolával žalovaný, sa začína slovom „najmä“ a týka sa poisťného. Ide o príkladný výpočet, v ktorom sa poukazuje na poisťenie, ako častú a osobitnú službu, ktorá pre spotrebiteľa má dôležitý význam pri neschopnosti splácať úver. Služby, za ktoré mala platiť žalobkyňa, sú úplne bežné služby spojené s úverom a ako také mali byť zohľadnené pri výpočte RPMN. Keďže žalovaný tak neurobil, údaj o RPMN je zjavne nesprávny, neprípustným spôsobom zavádza aj bežne obozretného spotrebiteľa. Takýto úkon by bol neplatný aj podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o obchádzaní zákona, o rozpore s dobrými mravmi, resp. o omyle v rozhodujúcej skutočnosti (§ 39, § 49a). Touto otázkou sa však podrobnejšie nezaoberal, pretože pre rozhodnutie predmetného sporu postačovalo zistenie, že údaj o RPMN bol v zmluve uvedený nesprávne, takže v dôsledku nesprávne uvedenej RPMN v neprospech žalobkyne sa považuje poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Poskytnutý úver bez poplatkov, t.j. aj bez poplatku za jeho poskytnutie, predstavuje sumu 1.350,- € (1.500,- € mínus 150,- €), pričom žalobkyňa zaplatila žalovanému spolu sumu 1.806,58 €, tzn. o 456,58 € viac ako bola povinná. Žalobkyňa sumu 456,58 € zaplatila žalovanému bez právneho dôvodu, čím sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil. Žalobkyňa požiadala žalovaného o vydanie bezdôvodného obohatenia až žalobou, ktorá bola žalobcovi (žalovanému, poznámka odvolacieho súdu) doručená dňa 31.1.2017, a tak podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia záväzku nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala. Žalovaný bol povinný bezdôvodné obohatenie vydať najneskôr dňa 1.2.2017 a nasledujúcim dňom sa dostal do omeškania (od toho dňa je povinný platiť žalobkyni aj úrok z omeškania). 3.2. Žalovanému uložil aj sankciu v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania, ktoré priznal žalobkyni v uplatnenej výške 5 % ročne. 3.3. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 2 C.s.p. tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko každá strana mala vo veci čiastočný úspech.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 456,58 € (v odvolaní nesprávne uvedená suma 246,58 €, poznámka odvolacieho súdu) s príslušenstvom a vo výroku, ktorým žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania, podal včas odvolanie žalovaný dôvodiac nesprávnymi a neúplnými skutkovými závermi a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p.). Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie uvedeným v napadnutom rozhodnutí, že v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX bola nesprávne uvedená RPMN, ktorej nesprávnosť videl v tom, že do jej výpočtu neboli zahrnuté náklady podľa dohody o poskytovaní služieb, z dôvodu ktorého je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Dohoda o poskytovaní služieb je dohodou o službách, ktoré majú povahu dobrovoľných a doplnkových služieb a ich poskytovanie a vznik tejto dohody, neboli podmienkou pre získanie úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok. Pre posúdenie, či náklady podľa predmetnej dohody o poskytovaní služieb sú alebo nie sú súčasťou celkových nákladov (aj výpočtu RPMN), je rozhodujúce, že išlo o dobrovoľné služby. Poukázal na to, že výpočet RPMN je stanovený zákonom č. 129/2010 Z.z., a to v ustanovení § 2 písm. g/, i/, z ktorých vyplýva, čo tvorí a netvorí súčasť celkových nákladov, pričom nie každý náklad alebo plnenie je súčasťou tejto položky, čo prvoinštančný súd pri svojom rozhodovaní nezohľadnil. Dodal, že uzavretie dohody o poskytovaní služieb nebolo povinné, nešlo o také náklady, ktoré tvoria súčasť celkových nákladov podľa § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z., a tak nemohli ovplyvniť výšku RPMN. Súd prvej inštancie ani nemal na základe postupu určeného zákonom pre výpočet RPMN preukázané, že by bola preukázaná „správna“ výška RPMN. Nakoľko RPMN bola určená správne, čo preukázal, ale prvoinštančný súd nezohľadnil, poskytnutý úver nie je bezúročný a bez poplatkov, a preto ani žiadne bezdôvodné obohatenie na jeho strane na úkor žalobkyne nevzniklo. Odvolaciemu súdu preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov provinštančného konania v rozsahu 100 %; žiadal plnú náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie. Žiadne dokumenty, ktoré boli uzatvárané spolu so zmluvou, neboli individuálne dojednané, bola nútená ich podpísať, ak chcela úver získať. Žalovaný ju nepoučil, že predmetnú dohodu o poskytovaní služieb nemusí podpísať, práva naopak, uviedol, že ak chce spotrebiteľský úver získať, je potrebné podpísať všetky dokumenty k nemu prislúchajúce, t.j. aj predmetnú dohodu, inak by jej nebol spotrebiteľský úver poskytnutý. Poukázala na článok I. bod 7.1 dohody, v ktorom je uvedená mesačná odplata za jej uzavretie vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zotrvávala na svojich tvrdeniach uvedených v žalobe týkajúcich sa výšky odplaty, a že Dohoda o poskytovaní služieb zo dňa 25.9.2014 je v bode 7 absolútne neplatná podľa § 39, § 39a Občianskeho zákonníka, pričom nebola ani individuálne dojednaná. Poukázala na ustanovenie § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. a na to, čo musí byť zahrnuté do RPMN. Ďalej dôvodila, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je nesprávne uvedená výška RPMN, pretože tam nie je zahrnutá odmena za poskytovanie služieb v zmysle uvedenej dohody o poskytovaní služieb, ktorá je nepochybne doplnkovou službou k spotrebiteľskému úveru a tak mala byť zahrnutá do celkových nákladov spotrebiteľa. Dodala, že uzavretie takejto dohody je nekalou praktikou žalovaného, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, pretože žalovaný takýmto spôsobom má v úmysle obísť zákonné limity, ktoré sú určené na odplatu za spotrebiteľský úver. Podľa dohody jej mal žalovaný poskytnúť služby, ktoré nikdy nevyužila, a preto ju považuje za neplatnú aj z dôvodu rozporu s dobrými mravmi a obchádzaním zákona č. 129/2010 Z.z. Keďže v zmluve o úvere nie je výška RPMN uvedená správne, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Záverom poukázala na skutočnosť, že žalovaný jej uhradil sumu 472,22 € (456,58 € spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 456,58 € od 4.2.2017 do 16.10.2017) dňa 16.10.2017 podľa vydaného napadnutého rozsudku, z dôvodu ktorého sa domnieva, že aj sám žalovaný si je vedomý vzniku bezdôvodného obohatenia a že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Odvolaciemu súdu navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

6. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobkyne k jeho odvolaniu nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 19. júna 2019; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalovaného, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

9. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

10. Súd prvej inštancie správne právne vyhodnotil uzavretú úverovú zmluvu medzi stranami sporu ako spotrebiteľskú zmluvu podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože podľa § 1 ods. 2 citovaného zákona, účinný v čase uzavretia zmluvy, sa spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Žalovaný ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania, predmetu činnosti,

úver žalobkyni ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Z uvedeného dôvodu je preto potrebné tento vzťah posúdiť ako spotrebiteľský a v takom prípade je potrebné skúmať ex offio zmluvné podmienky, aby žalobkyňa ako spotrebiteľ nebola zaväzovaná na nedovolené plnenie.

11. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie uvedenou v napadnutom rozsudku, že ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) je náležitosť, ktorú musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, že dohoda o poskytovaní služieb bola uzavretá súčasne so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, bola súčasťou zmluvy o úvere a preto musela byť odplata podľa tejto dohody zahrnutá do RPMN, ktorá je pre spotrebiteľa dôležitá, ak nie rozhodujúci údaj, z ktorého vychádza pri rozhodnutí uzavrieť zmluvu. Z obsahu spisu vyplýva, že strany sporu dňa 25.9.2014 uzavreli, na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, zmluvu o revolvingovom úvere a v rovnaký deň aj dohodu o poskytovaní služieb, ktorá je síce formálne samostatnou zmluvou, ale jej vznik je podmienený vznikom zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Dôkazné bremeno na preukázanie opaku bolo na žalovanom (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka), ktorý opak nepreukázal, ani tvrdenie o dobrovoľnosti predmetnej dohody. Dohodu o poskytovaní služieb, ktorá bola uzatvorená v ten istý deň ako zmluva o revolvingovom úvere, vzhľadom na jej akcesoritu k hlavnému vzťahu, nemožno posudzovať samostatne. Uvedená skutočnosť znamená, že do odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi mala byť zarátaná aj odmena podľa tejto dohody, čo vyplýva z § 1 ods. 1 veta prvá nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, podľa ktorého odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Odplata zahŕňa všetky plnenia, ktoré sú spojené alebo vyžadované pri poskytnutí plnenia. Z dohody o poskytnutí služieb je zrejmé, že je uzatváraná súčasne so zmluvou o revolvingovom úvere a zároveň služby podľa tejto dohody sú priamo spojené s úverovým vzťahom. Z uvedeného je potom zrejmé, že odplata dohodnutá v dohode o poskytovaní služieb musela byť zakomponovaná do RPMN.

12. Nebolo možné sa stotožniť s odvolacou námietkou žalobcu, že uzavretie dohody o poskytovaní služieb nebolo povinné, ani podmienkou získania úveru, a že náklady podľa dohody o poskytovaní služieb nemohli ovplyvniť výšku RPMN. Žalovaný poskytol žalobkyni na základe zmluvy o revolvingovom úvere uzavretej dňa 25.9.2014, č. XXXXXXXXXXX, spotrebiteľský úver vo výške 1.500,- €, ktorý sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť v 42 mesačných splátkach (mesačná splátka úveru + splátka podľa dohody o poskytovaní služby) v sume 81,99 €, pri dohodnutej ročnej úrokovej sadzbe vo výške 18,08 % a s dohodnutým poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 150,- €, pričom celková suma, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť predstavovala sumu 2.142,06 €. V rovnaký deň, ako bola uzavretá uvedená zmluva, strany sporu uzavreli dohodu o poskytovaní služieb, na základe ktorej mali byť poskytované služby špecifikované v tejto dohode za dohodnutú odplatu vo výške 2,56 % mesačne zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru (t.j. zo sumy 1.350,- €). Podľa § 1a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Z údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 2. štvrtrok 2014, bola ročná percentuálna miera nákladov pre spotrebiteľské úvery so splatnosťou nad 1 do 5 rokov vrátane, vo výške 14,36 %. Odplata požadovaná žalovaným predstavovala výšku 48,80 % [úrok 18,08 % + odmena z dohody o poskytovaní služieb 2,56 % mesačne (30,72 % ročne)], čo prevyšovalo najvyššiu prípustnú odplatu (2 x 14,36 % = 28,72 %), ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd poukazuje aj na to, že celý text predmetnej dohody bol vopred pripravený, dopísali sa iba osobné údaje žalobkyne, z čoho vyplýva, že dohoda o poskytovaní služieb nebola individuálne dojednaná, keď tak, ako je uvedené vyššie, dôkazné bremeno na preukázanie opaku bolo na žalovanom. Navyše odmena dohodnutá v dohode o poskytovaní služieb je aj v rozpore s dobrými mravmi pre výrazne neprimeranú cenu za plnenie, nakoľko jej výška predstavuje viac ako 100 % hodnoty poskytnutého úveru za obdobie zodpovedajúce 42-mesačnej splatnosti úveru [žalobkyňa mala mesačne platiť 34,56 € (2,56 % zo sumy 1.350,- €) za celé obdobie trvania zmluvy, t.j. za 42 mesiacov mala zaplatiť

sumu 1.451,52 €, ktorá prevyšuje reálne poskytnutú sumu úveru po odpočítaní poplatku za poskytnutie úveru (1.350,- €)].

13. Odvolací súd dodáva, že žalovaný v zmysle napadnutého rozsudku dňa 16.10.2017 žalobkyni zaplatil sumu 472, 22 € (č.l. 117 spisu), predstavujúcu istinu vo výške 456,58 € a 5 % úrok z omeškania zo sumy 456,58 € od 4.2.2017 do 16.10.2017 (15,64 €). Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 C.s.p.), z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil, pretože pre odmietnutie odvolania (žalovaný už plnil) neboli splnené podmienky (§ 386 C.s.p.); rovnako tak ani pre zrušenie rozsudku (§ 389 C.s.p.).

14. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 ods. 1 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

15. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

16. Odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok aj vo výroku o náhrade trov konania, pretože žalovaný podal odvolanie aj voči tomuto výroku, avšak toto odvolanie vo vzťahu k výroku o trovách vôbec neodôvodnil, a preto odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku; žalobkyňa odvolanie nepodala. Odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.).

17. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

18. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobkyni, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).